

DEBRECZEN.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASZATI HIRLAP.

A debreczeni-vidéki „függetlenségi párt” közlönye.

Megjelen hetenkint ötször: hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Előfizetési árak: Helyben és postán küldve: Egy évre 10 ft. - kr. Negyed évre 3 ft 50 kr.

Hirdetési díj: Helyben és postán küldve: Egy évre 10 ft. - kr. Negyed évre 3 ft 50 kr.

A ki öngyilkos akar lenni.

— Ausztria. — A mit Európa sorsáról jelenleg mondhatunk: az csak egyéni számítás lehet, a min akármelyik perczben keresztül-huzhatja egy vad macska, a „magas diplomácia” haragos körmével a megsemmisítő itéletet.

Epen azért igen könnyű mesterség halomra írni a betűket, magasztalni, vagy a föld sárában meghurezolni az intéző kezeket, a melyek a jelen pillanatban nemcsak egyes népek, hanem Európa trónjainak ország tartják a „lenni vagy nem lenni” határa között.

De nekünk egyénnel nincs, nem lehet dolgunk. Le és feltűnhetnek tőlünk bár a legmagasabb polcon is: nem hat ránk.

Hanem akkor, midőn az eszmék, az elvek istenségét, a megdönthetlen igazságot látjuk egyik-másik „hatalom” által arcul csapni, akkor megrendül emberi hitünk, s a kétség férközik lelkünkhez és ott áll a gyanakvó kérdés: vajon van-e még a föld hátán igaz ember?

Pillantsunk kelet színpadára. Kinyugt a szomszédház. Testvéreinket fejegeti közvetlen a vesztély. A lángok felénk harapóznak. Jól tudjuk, hogy ha csirájában, ott el nem fojítjuk azt, benünket menthetetlenül felperzsel a pusztító elem.

S ott van a mi „kedves” szövetséges társunk: Ausztria, mely tetterőnk a közönségi bilincsei által megszabott: mit tett hajlékunk védsére? Segített a gyujogatóknak.

Most már az árulás és csel által, de nem vitéllyel legyőzött testvéremzet halotti torára készül a vén Európa. S a mi „védnökünk”, az osztrák siet ott rézét venni. És hogyan?

„Béké” — ez isteni fogalom — a pallos, mely által mérni akarják a halálos csapást török véreinkre.

De ne érékenykedjünk. Vegyük az eszmék és események fonálát úgy, a mint azok vannak és a történelem által kezünkbe adattak.

A muszka-török háboruban — úgy látszik — Európa diplomatái azzal a feltétellel akarják a békét eszközölni, hogy az eddig Törökországhoz csatolt s ennek felhatósága alá tartozott részek — a portától függetlenséget nyerjenek.

S ebbe Ausztria is beleegyezni látszik, legalább a mai hírekig.

Az öreg Garibaldi, a szabadság e megőszült apostola, kész volt szót emelni a kancsukalatalom mellett is, mert ki bírta eresztetni a száján, hogy rabló hadjáratainak hazuított cselja: népfelszabadítás.

E szempontból látszik kiindulni az európai diplomácia is, a midőn támogató keze a muszka felé hajlik.

A béke jelszava tehát: függetlenség. De az a bántulatos, hogy meri e részben száját feltánni az az Ausztria, mely mintegy 30 év előtt épen az északi medvével erőlködött leverni a magyar függetlenséget?

Megért-e, vagy csak galádul akarja felhasználni ama szent fogalmat török véreink megronására? Tettei beszélnek. De ne érintsük e hurt.

Az ezred zászlója.

Humoriztikus elbeszélés a katonai életből. (Vége.)

Csak mutassunk azon tényre, hogy a török alá rendelt államoknak most épen azok kívánják a függetlenséget, a kik a népek e magasztostörökrekvének mindig ellenségei voltak.

Ha Ausztria az állami függetlenség eszméjének csakugyan oly nagy barátja, mint a hogy magát a jelen pillanatban hirdeti: akkor nem szükséges neki a más udvarára menni. Nézzen ide, a magyar nemzetre. S csináljuk meg egyúttal a független Magyarországot. És mi mindíg hű szövetségesei leszünk a zsarnokok, a népszabadság elnyomóinak letpírásában.

Mi még külön királyt sem óhajtunk, mint az oláh, szerb stb. Csak pénzünket s vértünket adja kezünkbe ünrendelkezésünkre, a mit a török, alárendelt s most függetlenkedni akaró tartományainak rég megadott.

Igen, ha az európai hatalmak jogosultnak ismerik el az oláh, szerb függetlenséget: vajon Árpád nemzetének, a magyarnak nincs-e joga követelni a lalami önállóságot s függetlenségét?

Ausztria — a függetlenség ez új rókaapostola — jobban tenné, hogy itt saját háza előtt tisztogattatja a függetlenség seprűjével, ha már ez eszmének annyira nagy barátjává lön.

Mert gondolja fel, hogy Bismarck még el, s a „német egység” eszméje még nincs keresztülve.

És ha bekövetkeznek — a mi csak idő kérdése — a válság: hol a támpont? Ós-Buda várában.

Ausztria tehát felgondolhatná, hogy öngyilkossá lesz akkor: midőn a magyar nemzet közérzetele ellenére avatkozik testvéreink ügyeibe.

A nagy szellemek belátják a jövő útkaiba. Petőfi azt mondá egykor: „Miként elpusztult Jeruzsálem: El fogsz pusztulni te is Ausztria!”

Szatmári Károly. — Az államjóságokból az idej költségvetési előirányzatban is számos részletnek eladását hozza javaslatba a pénzügyminiszter. Az előirányzat mint eddig, egy most is a nyilvános árverés alkalmazatit, bár a tapasztalat az mutatja, hogy ennek eredményei — az árverező felek összejáratása folytán — több esetben nem felelnek meg az államkincstár érdekeinek. Oly esetekben, midőn községek egyes jószágrészeket ugyanannyit igényelnek, mint más magánfelek, a pénzügyminiszter a községeknek ad elsőséget.

Feszült kíváncsisággal várják mindenfelé az ítéletet, mely a felségárulással vádolt Miletiesre fog kimondani holnap. A jelek oda mutatnak, hogy felmentik. Hisz ha Verhovoyt bezárták, a miért a muszkaúnak halálos ellensége: akkor Miletieset, e nagy muszkaúbarotot fel kell menteni. Ezt hozza magával a „magasabb külügyi politika” Meglássuk. Különben is úgy hallik, hogy az idővölz távirat, mely Odeszából Miletieshez küldött, nemcsak őt, hanem a magyar kormány szebügyi politikáját is üdvözi. Egészségére a „barátságot.”

Hajjunk szót Verhovairól! Tegnapelőtt ujra kihallgatásán volt. Selogy sem tudják rá sütni, hogy — lázított. A vizsgálat halad. Nem a bíró hanyagsága miatt késik, hanem azért, hogy nem tudják „láztónak” megcsipni. A jövő héten az ügy már indítványtételt végezt a kir. ügyészek adatai át. Urak! Itelt már

értő tekintet által tudatni végtelen boldogságát. De nem mindig papsajt, ez uttal el volt ő foglalta a konyhában, Agnes és Klári is meg lőnek lecskéztette. Ők is csak az ezredesné kiváló jószívűségének köszönhetőek, hogy hallatlan merészségükért a políciájuk át nem adattak. S ha a katonai el fog itéleti — mondá ő nagysága — Ők sem szabadulnak meg a börtöntől.

Nagy megnugtatásokra szolgálhatott tehát midőn néhány nap mulva egy véletlen találkozásnál tudatta Bálint a szakácsnéval, hogy nincs már semmi baj, nem kell mitől félni. Halgattak is aztán a dologról mindnyájan.

Visszaállott a régi jó világ vagy talán még egy jobb, mint az előbbi volt; mert eme véletlen találkozás csak hamar újabb (már nem véletlen) találkák, Rendez vonsok követték. Eleinte barátságos trio-ban, de később, szétrálasztván a női sziveket a féltékenység, már csak szerelmes duette-ben, Agnes a szemesebb lön a kedvesebb. Klári-

Verhovayról az — esküdszék! A nép szava: isten szava!

A magyarok hangversenye.

— Levél a „Debreczeni” szerkesztőjéhez. — Bécs, jan. hó 14. „A hazáért mindent, a hazát sommitért” monda hazánk nagyfia Deák Ferencz. E nének szent emléke resgett a levegőben, e szó bírta a bécsi magyarságot, hogy sorakozzanak és gyuljenek össze egy helyre, oda, a hol egy nagy embernek emléket akarták megünnepelni. Mily szép kis tömeg, mily fenséges anyagi — mily kipirult ifjú arcok! E pillanatban mindenki arczáról dicsfény sugárzik, e pillanatban nem oserélnének Ők semmivel e világban, nekik is jutott egy kis rész, idegen helyen bár, idegen földön és idegen elemek között a kegyelet oltárára szerény ajándékaikat lerakni. — Magyar vér pezseg a mi ereinkben is, és ha kell, tudunk lelkesülni mi is szeretett, drága hazánkért.

Derült hideg téli nap volt a január 11-dike, a mikorára a hangversenynek megtartása volt kitűzve. Az ég is kegyes volt és megparancsolá a szelek urának, hogy vonja be szárnyait és teremtisen elő nyugodt és szép napot. Éz lényegesen járult ahhoz, hogy az ünneplé minél fényesebben sikerüljön.

A Bösendorfer terem már rég nem látott talán ily válogatott, fényes társaságot, mint ezen nap estején. A bizottság, melynek elnöke gróf Andrássy Tivadar, alelnöke Pinter Gyula volt — és kiknek nem kis érdemük van már az akad. magyar olvasó és társaskör felállításában is, a mely egylet épen rendezte ezen hangversenyt is — mindent megtejt, a mi a hangverseny fényét emelhetné; felkértek a legelső magyar, Bécsben élő művészek a közreműködésre, felkértek a magyar arisztokraták legfényesebb név tagjai a hangverseny pártfogására. És ez sikerült is fényesen, a mint azt csak kívánni lehet, sikerült az mind szépség, dísz és anyagi tekintetben.

Hét óra tájban kezdetek a fényesebbnél fényesebb fogatok a Lichtenstein-palota elő rognai. Az érkező vendégeket künn a bizottság fogadta, a terem helyiséjében pedig a pártosonsek csináltak a honcut; itt volt Andrássy grófok, ki kedves mosoly kíséretében szedi el a jövőtől a jegyeket; itt voltak Apopyay Margit, Paula és Zsófia grófok, Erdődy Ilona, Nemes Gabriella, Pallavicini Paula, Széchenyi Karolina, Wencheim Mária, és Wickenburg-Almássy grófnok, a vendégeket fogadva.

A vendégek közül felemlítjük Hohenlohe herceget és nejét, Hoffman miniszert stb. Gróf Andrássy Gyula nem jelenhetett meg, mivel báró Orecy Bélával birtokaira utazott. 9 órákor az előadások sorát Emerich Róbert a városi színház első rendű művésze Dóci Lajosnak ez alkalomra irt hatásteljes költeményével nyitotta meg. Ezen költemény is jelet a „Pesti Lloyd” január 11-ike esti lapjában. Benne a nemzet halottját Deák Ferenczet dicsőíti a költő; emondja, hogy életében csak nemzetének javára működött, nem volt csendes tűzhelye, hogy kedves élettárs derítette volna sötét homlokát borus napokon kit halála után nem kísért síró nő a temetőbe de kit egy egész nemzet gyászol és a kinek a halás kor szobrot akar állítani. Csak a nagy nemzeti szűlet ily fiat, mondja a költő. Gyönyörű szép tartalma és szép nyelvi mű, mely annál nagyobb és marandóbb hatást keltett, mivel azt egy elismert művész által elszavalni. Igazán, látszott a lelkesedés nemes lángja és a kipirult arcz minden bent lelkesedést előlűlt, midőn szavaihoz a pontos hőz érkezett, hogy ily fiat csak nagy nemzet szűlet! És a közönség mit tehetett egyebet, öríási, szónai nem akaró tapsviharba tört ki és éllette a nagy művészt.

Utána Zichy Géza gróf produkálta magát, eljátszván Mendelssohnnek „az ének szárnyain” nevű darabját bal kézen (a jobb kezét hiányzik). A közönség itt sem maradt eddig, oly kitűnő technikával játszott a fiatal gróf, hogy ha az ember nem tudta volna, észre sem veszi, hogy egy kézen játszik.

Es most a programnak egy másik igen érdekes része következett. Wickenburg Almássy grófnó előbb egy

francia borsdalt, utána pedig két szép magyar népdalt: „Maros vize folyik csendesen — és Hull a levél a virágról...” énekelte el. Hogy az öröm, a netovábbi lelkesedés a tétó pontját érte el, mindenki be fogja látni, aki megdondolja, hogy mily ritkaság az, itt Bécsben és ilyen személyiségtől népdalt hallani. A kedves grófnéknak, ki különben igen általában ismertek, különös, a sokak kíváncságának engednie kellett és ismételtet a dalokat. Felűnt gróf Almássyán az a gyönyörű török ékszer mit ez alkalommal viselt legelőször; talán tudta, miért teszi?

Doppler (Kettős) híres flótaművész az ez alkalomra szerzett „A honvéd és tilinkóját” játszott el az énekekben Bignio híres operáénekes kísérettel.

Hellmesberger József hírnevéhez méltóan játszott hegedűn. Ezután Bignio lépett ismét fel és bájolta el szép énekeivel „A Manzanares partján” ezimű dallal a közönséget.

Majd Almássy grófnó és Bignio együtt énekeltek egy olasz dalt „La gita in gondola.” És utóljára jelent meg gróf Zichy Géza eljátszván „Erlkönig-et” balkezével.

A tiszta jóvedelem, mely tulhaladja az 1000 forintot, hozzá nem számítva még a felülfizetéseket, a Deáksszobor felállításához és a magy. ak. olvasó és társaskör javára adott.

BUDAPESTI HIREK. — Köpesdi Sándor „Kritikáj szemle” című folyóiratra előfizetést hirdet. Ara egy évre 3 ft. Hamis bukásért Ródes József 8 havi börtönrre ítéltetett. Az orsz. tisztviselő egyletnek szombati estélyén Balázs Sándor kitűnő humoristikus felolvasást tartott. A Rudolf trónörökös által küldött 2000 frot a főkapitányság tegnap előtt osztotta ki a szegények között. A fővárosi tiszóltó parancsnoksága évi kimutatása szerint 213 tüz eset fordult elő.

Ipar. Kereskedelem. A debreczeni alföldi takarékpénztár 1877-iki forgalmából a következőket idézzük: Váltórovason bevétel 1,095,462 ft. 30 kr. Kiadás 1,172,324 ft. 74 kr. Betétrovason bevétel 360,081 ft. 66 kr. Kiadás 310,342 ft. 61 kr. Visszeszámitolás rovason betét 121,204 ft. 79 kr. Kiadás 104,576 ft. 84 kr.

A debreceni keresk. s iparbanknál a múlt 1877. évből bevétel kifizetett váltók 2,160,055 ft. kamatozó betétel 584,185 ft. folyó számla 1,148,017 ft. kiadás leszámított váltó 2,223,480 ft. kamatozó bevétel visszafizetése 586,410 ft. adóra 3831 ft.

francia borsdalt, utána pedig két szép magyar népdalt: „Maros vize folyik csendesen — és Hull a levél a virágról...” énekelte el. Hogy az öröm, a netovábbi lelkesedés a tétó pontját érte el, mindenki be fogja látni, aki megdondolja, hogy mily ritkaság az, itt Bécsben és ilyen személyiségtől népdalt hallani. A kedves grófnéknak, ki különben igen általában ismertek, különös, a sokak kíváncságának engednie kellett és ismételtet a dalokat. Felűnt gróf Almássyán az a gyönyörű török ékszer mit ez alkalommal viselt legelőször; talán tudta, miért teszi?

Doppler (Kettős) híres flótaművész az ez alkalomra szerzett „A honvéd és tilinkóját” játszott el az énekekben Bignio híres operáénekes kísérettel.

Hellmesberger József hírnevéhez méltóan játszott hegedűn. Ezután Bignio lépett ismét fel és bájolta el szép énekeivel „A Manzanares partján” ezimű dallal a közönséget.

Majd Almássy grófnó és Bignio együtt énekeltek egy olasz dalt „La gita in gondola.” És utóljára jelent meg gróf Zichy Géza eljátszván „Erlkönig-et” balkezével.

A tiszta jóvedelem, mely tulhaladja az 1000 forintot, hozzá nem számítva még a felülfizetéseket, a Deáksszobor felállításához és a magy. ak. olvasó és társaskör javára adott.

BUDAPESTI HIREK. — Köpesdi Sándor „Kritikáj szemle” című folyóiratra előfizetést hirdet. Ara egy évre 3 ft. Hamis bukásért Ródes József 8 havi börtönrre ítéltetett. Az orsz. tisztviselő egyletnek szombati estélyén Balázs Sándor kitűnő humoristikus felolvasást tartott. A Rudolf trónörökös által küldött 2000 frot a főkapitányság tegnap előtt osztotta ki a szegények között. A fővárosi tiszóltó parancsnoksága évi kimutatása szerint 213 tüz eset fordult elő.

Ipar. Kereskedelem. A debreczeni alföldi takarékpénztár 1877-iki forgalmából a következőket idézzük: Váltórovason bevétel 1,095,462 ft. 30 kr. Kiadás 1,172,324 ft. 74 kr. Betétrovason bevétel 360,081 ft. 66 kr. Kiadás 310,342 ft. 61 kr. Visszeszámitolás rovason betét 121,204 ft. 79 kr. Kiadás 104,576 ft. 84 kr.

A debreceni keresk. s iparbanknál a múlt 1877. évből bevétel kifizetett váltók 2,160,055 ft. kamatozó betétel 584,185 ft. folyó számla 1,148,017 ft. kiadás leszámított váltó 2,223,480 ft. kamatozó bevétel visszafizetése 586,410 ft. adóra 3831 ft.

Viktor Emánuel. Minden nap újabb és újabb adatokat jegez fel, az olasz nemzet nagy halotjára vonatkozólag. A lapok egymást fölululni igyekeznek, mentől érdekesebb részletek közlésével. — Az elhunyt király utolsó szavai Humbertnek ezek voltak: „Fiam erős lelkű légy mindenkör, szeresd hazádat s a szabadságot.” A szerető atya s az alkotmányos uralkodó jó tanácsa.

Levelek egy fiatal asszonyhoz. — Lányok is olvasatják. — III. Asszonyom! Jól tudod, hogy nemetek iránt nem lehet már lovagiasabb férfi, mint én. Azért megengeded, hogy tisztelemem oly magas fokra légyon, mikép — őszinte legyek. Hisz tudod, hogy az a legjobb barát, a ki — szembe is megmondja az igazat.

Megszokta már a világ, hogy a nőket a „gyöngye nem” ezimén említi. Ez elvezetvén már magában véve is a legszébb megisteltetés rátko néve, a mit csak gyöngöszéggel tarthatok fent. Hiába, a nő szeretetreméltó még akkor is, ha a menyörgés vad zaja szakad fel torkán, s az égi láng villáma cikázik szikrák szébenben. Résztvételt kelt, ha — nemes a harag.

A nő legnemesebb hivatása — a szeretet. Ha az él keblében, akkor ronthat s teremthet száz világot. Baco — a híres bölcsész — azt mondta egykor, hogy „a tudomány hatalom.” Ezt az elmélet emberei el is ismerik. De a gyakorlat szerint — a szeretet hatalom.

Ezt igazolták már a régi rómaiak is, a midőn a szeretet istenét, Amort női alakban festették. — Sőt az agg görög költő, a kedélyes Anakreon is ez eszmének hódolt, midőn így énekel: „Tízet, vizet legyőzhet A nő — ha szép — szemével.”

Hát még a magyar nő? Ez a teremtés legremekesebb műve. Az istenség művészi esztéje, még annak is különös ihlettség kellett ahhoz, hogy — a magyar nő tündér ajkának tejből uszó rózsáját létrehozza. Mennyország a szerető nő kebele, a min eltopul a világ minden gyarlósága. Pokol: ha — nem szeret.

Németből átdolgozt H. S.

Asszonyom! Válassz: menny és pokol? Előtted az út. Az údr és kárbozat belátható útja. — Ugy-e, hogy csak jobb lesz már itt e földön eljutni — a mennybe? Dr. Tolle.

VIDÉKI HIREK. Az ostrovi erdőben nagy hajtóvadászat volt farkasokra. Hét darab esett el. Közéjük egy fiatal munkás féltékenységből úgy megverte kedvesét, hogy a kórházba kellett szállítani. Szent-Mártonban a vasuti ör elfeledte a váltót helyreigazítani. Baj nem történt, de az ör annyira megijedt, hogy felakasztotta magát. A Kolozsvári n. színházat, mely 2,000 ft. sumentót kap az államtól, egy három tagú bizottság fogja kormányozni. TOROZZÓN egy ember fejszével ütött agyon egy farkast, mely oljába lapodzott.

TOLLRAJZOK. I. György Aladár. (Vége.)

A szegény francia sátor, mikor elment, gondolta magában, hogy mily jó lett volna neki Párisban néhány tucazt ily fajta elvtárs. Thiers urnak bizonyos tekintetében igen jó szolgálatot tettek volna.

Aladár azonban, mielőtt vendége elszellett, rohan az ajtóhoz, levette címlebláját. Másnap vadonat új cím fityeggett tusculauumának bejáratán. „György A.” Ez az „A” jelet az új vendégek részére „Andrást.”

Ne legyünk azonban igazságtalanok iránta, mert még nem vejközte le egészen a régi embert. Tartott meg egyet a régi bogarak közül. — Ezt az egyet is csak azért, hogy Lonkay egy emberrel többet szájon. Affektálja, hogy atheista, felekezet nélküli. — Látszik, hogy a jóakarát meg van benne. A mit meg nem tiltanak neki, azt meri vállalni. — Ezt szabad, az állam és egyház közötti viszonyt nincsen szabályozva, s így még eddig nem parancsoltak rá, melyik vállalkozó kövegni, mint Tiszahuszár.

Miután pedig sokkal élcesebbnek tartja a „Magyar Allam” azon cikkeket, mikben a szent atya családosa öt szabadon, bujonek, malterkeréző tanoncnak nevezi, ki még az ártatlan szponzonoknak sem akarja megengedni, — hogy az egyedül údrúzó romai katolikus anyaszentegyház kebelében legyen tisztaság; mint az „Ústökös” két vagy három számban megjelent „alkotottat vicekon; legnagyobgy gyönyörűsége, ha nevet a „Magyar Allam” hasábjain felledezhetti.

Könnyű volt még neki abban az időben, midőn még külügyminiszterünk a „fő Alvincy” nem árulta el káplánjainak és közbakának ama bizonyos esatartvet, melynek íze azóta török testvéreink szájában keserűsédett meg; még abban a jobb „Török világ Magyarországon” féle időben, midőn a „Hon”-nak is szabad volt lelkesedni a sopathkért; akkor még György Aladár is szerepelt mint előcsaló a „vendéglátó” bizottságban.

„O” a „Hon” politikai hőmérője. Róla lehet következtetni, hogy mikép fognak máshol a felhivatalos lapok egyik másik eseményről írni. — — — — —

Ha „Aladár” az ily mozgalmat becses jelenlétével meg nem tiszteli, másnap a „Hon” dühös cikkeket ereszt meg (valami tökéletlen Csernatonyok lehet) s levágya mind az eszmét, mind a dolgok kezdeményezőit.

Ha György ur jelen van az értekezleten, de egy sarokba húzóda, megvetőleg tekint körül a jelenlévők között, s nem kotyog bele a tárgyalás folyamába, biztosok lehetünk, hogy Jókai lapja ilyen formán fog írni: „Jóllehet az eszmének mi sem vagynak ellenségei, daczára ennek azonban még sem helyeslejük, tekintetbe véve szányegen levő helyügi kérdést, hogy ezen mozgalom megindult, de különösen nincs nyunkre, — hogy oly emberek a kezdeményezők.”

Ha azonban György Aladár a nagy, vagy plane valamelyik szűkebb bizottságban a Tahyr bey fogadására alakult bizottságban benne volt; ah, akkor a „Hon” elismerte, hogy — derék fiuk a kezdeményezők. — — — — —

A rossz nyelvezet azt mondta, hogy e mozgalomban is csak azért engedte az atyámetern résztvenni, mert mikor megindult, a felhivatalosok már tudták, hogy Andrássy nem adott utazási engedélyt Tahyr beynek Magyarországra. — — — — —

Meglehetősen jellemzik azon szellemi eszméit, melyeken ékes betűkkel ott diszeleg: „Franciából fordította György Aladár.” Azon időben, midőn még a tigris, vérért teljesen ki nem szivta a jegesmedve politikai szallangja, a kétégyű sa, Aladár fordította le Hugó Vietornak gyönyörű regényét az „1798”-at. Mikor azonban az orosz szövetség kihált,

